

עפ"א 24136/05/16 - אילן בן יוסף נגד ועדה מקומית לתכנון ובניה שומרון, דורון פיין

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 24136-05-16 בן יוסף נ' ועדה מקומית לתכנון ובניה שומרון ואח'
תיק חיצוני:

בפני: כבוד השופטת רונית בש

המערער אילן בן יוסף

נגד

המשיבים

1. ועדה מקומית לתכנון ובניה שומרון

2. דורון פיין

פסק דין

1. ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בחיפה (כב' השופט יעקב גולדברג) (להלן: בית משפט קמא) שניתנה ביום 4.4.16 בתיק בב"נ 42891-08-15 (להלן: החלטת בית משפט קמא או ההחלטה), ובמסגרתה נדחתה בקשת המערער לביטול צו הפסקה שיפוטי שניתן ביום 9.9.15, לפי סעיפים 239 ו- 246 לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה- 1965 (להלן: חוק התכנון והבניה).

2. המערער שוכר מקרקעין הידועים כחלקה 20 בגוש 10163 בבנימינה (להלן: המקרקעין), המצויים בבעלות המשיב 2. בחודש אוגוסט 2015 פנתה המשיבה 1 (להלן: המשיבה) לבית משפט קמא בבקשה למתן צו הפסקה שיפוטי וצו למניעת פעולות במקרקעין. בבקשה הנ"ל נטען, כי המערער מפעיל במקרקעין עסק בשם "חוות הפרפרים" בו הוא מגדל פרפרים לצורך מכירתם, כאשר המקום משמש בנוסף כאטרקציה לציבור ומרכז מבקרים המיועד בעיקר לילדים. לטענת המשיבה, השימוש במקרקעין נעשה בסככות גדולות מאד בשטח של שני דונמים מקונסטרוקציית ברזל, אשר נבנו ללא היתר ובניגוד לייעוד החל על המקרקעין על פי התכנית החלה במקום, שהוא ייעוד חקלאי.

3. ביום 9.9.15 ניתנה ע"י בית משפט קמא החלטה ובמסגרתה הושת, לבקשת המשיבה, צו ההפסקה השיפוטי, המורה על הפסקת שימוש במקרקעין שלא בהתאם להיתר, זאת מכוח סעיפים 239 ו- 246 לחוק התכנון והבניה. הצו הותלה ע"י בית משפט קמא בהחלטה הנ"ל, שניתנה בדיון בו נכחו המערער וב"כ המשיבה, זאת עד ליום 09.12.15 ותוך שהובהר בהחלטה למערער, כי עליו לפעול במרץ לקידום הליכי קבלת ההיתר.

4. ביום 25.02.16 הגיש המערער בקשה לביטול הצו, במסגרתה נטען, כי המערער הגיש בקשה להכשיר מבנים המשמשים כמחסן חקלאי וחממות ולשימוש חורג במבנים אלה למטרת "תיירות חקלאית". על-פי החלטת בית משפט קמא, הגיש המערער בקשה מתוקנת בה נטען, כי השימוש במקרקעין במסגרת "חוות הפרפרים" הוא שימוש חקלאי וכי החווה עוסקת באספקה שוטפת של פרפרים לחוות פרפרים תיירותיות ברחבי העולם, שכן בחווה מגדלים זנים מיוחדים

של פרפרים לגינות נוי וגנים בוטניים, שיווק ערכות עציצים וגלמים לבתי ספר וכיו"ב. נטען כי לצורך גידול הפרפרים יש צורך בגידול צמחים במבנים ששימשו בעבר כחממות. הוטעם בבקשה הנ"ל, כי גידול הפרפרים הוא שימוש חקלאי במקרקעין, בהתאם להוראת סעיף 7 לתוספת הראשונה לחוק התכנון והבנייה, בהיותו גידול בעלי חיים וגידול צמחים כמזון לאותם בעלי חיים. עוד נטען, כי החממות ומבנה המחסן נבנו בהיתר ואף בתמיכת משרד החקלאות לפני למעלה מארבעים שנה.

החלטת בית משפט קמא

6. הוטעם בהחלטת בית משפט קמא, כי המערער טוען בבקשתו, כי אין צורך חוקי באישור לשימוש חורג, דבר המייתר את הצורך בהוצאת היתר לשימוש חורג כדין, אולם עם זאת, ממשיך המערער לפעול לקבלת ההיתר ולא הודיע על משיכת בקשתו לקבלת היתר. בית משפט קמא ציין, כי המערער מנסה, בהעלאת טיעון זה, לקבל פטור שיפוטי מהצורך בקבלת היתר של גופי התכנון אגב הגשת בקשה לביטול צו ההפסקה השיפוטי. בית משפט קמא קבע, כי דרך זו אינה ראויה וכי טוב יעשה המערער אם יחזור למסלול הבקשה לקבלת היתר. הובהר בהחלטה כי בהתאם לפסיקה הנוהגת, רק שימוש הקשור בטבורו אל מלאכת הייצור החקלאי, ייחשב שימוש הדרוש במישרין לייצור חקלאי.

7. מבלי להכריע בשאלה, האם עצם גידול הפרפרים וגידול הצמחים המשמשים להם למזון עולה כדי ייצור חקלאי, הביע בית משפט קמא ספק רב האם מרכז המבקרים המופעל על ידי המערער יכול להיחשב שימוש הדרוש במישרין לייצור חקלאי. הוטעם בהחלטה, כי הכרעה בשאלה זו מחייבת בחינת אופיו של העסק, היקפו, השלכותיו על הסביבה החקלאית והמידה שיש בשימוש כדי לשנות את אופיים וייעודם של המקרקעין החקלאיים. בית משפט קמא קבע, כי אין לדעת האם לפעילות גידול הפרפרים תכלית עצמאית ותוחלת במנותק ממרכז המבקרים. צוין בהחלטה, כי מבקשת המערער עולה כי הפעילות התיירותית מהווה חלק משמעותי, אם לא עיקרי, בפעילות "חוות הפרפרים". בית משפט קמא קבע בנקודה זו, כי הפעילות התיירותית רחוקה מלהוות שימוש הדרוש במישרין לשם ייצור חקלאי.

8. עם זאת, ציין בית משפט קמא כי יש ליתן בידי המערער שהות נוספת על מנת למצות את הליכי קבלת ההיתר ובכך למנוע פגיעה משמעותית כתוצאה מאיסור השימוש וסגירת העסק הייחודי שאותו מפעיל המערער. הוטעם, כי אין מדובר בדחייה בעלמא של תחולתו של הצו, שכן בקשת המערער להיתר לשימוש חורג תלויה ועומדת בפני רשויות התכנון, וכן המשיבה עצמה הביעה עמדה עקרונית המצדדת במתן היתר לשימוש חורג.

9. לפיכך, דחה בית משפט קמא את בקשת המערער לביטול הצו, תוך שהורה על התלייתו עד ליום 30.6.16, זאת על מנת ליתן בידי המערער שהות להשלים את הליכי קבלת ההיתר, תוך שהובהר למערער כי עליו לפעול במרץ לקידום הליכי קבלת ההיתר. בית משפט קמא הוסיף, כי ככל שיתברר כי נסגרו בפני המערער כל אפיקי הכשרת השימוש, תוכל המשיבה לבקש עיון חוזר בהחלטתו.

נימוקי הערעור

10. נטען ע"י המערער, כי שכר את החלקה מהמשיב 2 לצורך הקמת חממת צמחים אשר תהווה בסיס לגידול חקלאי של פרפרים. הוטעם ע"י המערער, כי לגידול הפרפרים יש צורך בצמחיה רבה להזנת הפרפרים והזחלים, וכן כי המערער מפעיל בחלקה מרכז מבקרים וכחלק מהפעילות במרכז רשאים המבקרים להאכיל את הפרפרים. לטענת המערער, טעה בית משפט קמא עת שסבר בהחלטתו כי השימוש הנעשה בחלקה ע"י המערער אינו שימוש חקלאי. המערער סבור, כי עצם האכלת הפרפרים ע"י המבקרים אינה מוציאה את השימוש הנעשה בחווה מגדר שימוש שנועד למטרה חקלאית, שכן מדובר בפעולה חקלאית הדרושה במישרין לצורך גידול בעלי החיים. המערער מציין כי הפסיקה קבעה לא אחת, כי גידול בעלי חיים שלא לצרכי מאכל מהווה שימוש למטרה חקלאית.

11. נטען עוד, כי שגה בית משפט קמא עת שלא קבע בהחלטתו, כי החממות ומבנה הבלוקים נבנו כדין. המערער מפנה בנקודה זו לתצהירו של משיב 2 שצורף לבקשה שהונחה בפני בית משפט קמא, ממנו עולה כי החממות ומבנה הבלוקים נבנו לפני למעלה מארבעים שנה, שאז נתן משרד החקלאות מענקים להקמתם. לטענת המערער, סביר להניח כי ניתנו התרים למבנה וכי אלו אבדו בארכיב הועדה המקומית לתכנון ולבניה. המערער מוסיף ומדגיש, כי לא צורפה לתגובת המשיבה כל אינדיקציה באשר לאי חוקיות המבנים.

12. המערער מוסיף וטוען, כי טעה בית משפט קמא עת שלא קבע בהחלטתו כי פריסת רשת הצל אינה מצריכה היתר בניה. הוטעם כי רשת הצל הייתה פרוסה מעל משטח הקונסטרוקציות של החממות ושימשה לקירוי הגידול הצמחי המשמש להזנת הפרפרים.

13. עוד טוען המערער כי בית משפט קמא טעה בקביעתו, לפיה עולה ספק רב האם מרכז המבקרים המופעל בחלקה יכול להיחשב שימוש הדרוש במישרין לייצור החקלאי. לטענת המערער, בית משפט קמא התעלם מטיעונו בבקשה המתוקנת, במסגרתה הובהר, כי המבקרים נכנסים למתקן הרבייה ומאכילים את הפרפרים במקל טבול במי סוכר. הוטעם כי פעולה זו מצמצמת משמעותית את השטח הדרוש לגידול הפרפרים ומגדילה את התוצרת החקלאית. הודגש כי פעולה זו דרושה במישרין לצורך גידול הפרפרים.

14. המערער סבור כי שגה בית משפט קמא בקביעתו, לפיה אין לדעת האם לפעילות גידול הפרפרים תכלית עצמאית ותוחלת במנותק ממרכז המבקרים. המערער מטעים כי לפעילות גידול הפרפרים תכלית עצמאית גם במנותק ממרכז המבקרים, זאת מעצם הפעילות שמתבצעת במקום ומתכלית גידול הפרפרים הנמכרים לגופים שונים. המערער מבהיר, כי לכל התכליות הנ"ל אין קשר למרכז המבקרים. המערער מוסיף ומדגיש, כי הפעילות התיירותית אינה מהווה את החלק העיקרי בפעילות חוות הפרפרים ועל כן, לדידו, ניתן ללמוד מהיקף הפעילות החקלאית בחלקה. נטען כי המבקרים נכנסים לשטח של כ- 100 מ"ר בלבד מתוך כ- 12 דונם של החלקה. עוד נטען, כי הפעילות התיירותית בחלקה היא שימוש הדרוש במישרין לשם ייצור חקלאי, זאת לשם האכלת הפרפרים ע"י המבקרים. המערער מדגיש, כי הוא מוכר פרפרים באופן סטנדרטי וכי בחלקה אין חנות לממכר פרפרים.

15. המערער מוסיף וטוען, כי צו הסגירה סותר את הוראת סעיף 11 לתוספת הראשונה לחוק התכנון והבניה, הקובע כי לא תשתמש הוועדה בסמכותה לפי חוק התכנון והבניה, אלא במידה שהדבר דרוש לשמירה על היעוד של הקרקע החקלאית וניצולה החקלאי ושמירה על שטחים פתוחים. נטען כי השימוש שנעשה בחלקה מנצל את הקרקע

באופן חקלאי ואינו פוגם בייעודה או בשטחים פתוחים. המערער שב על טענתו, לפיה כניסת המבקרים תורמת לייצור החקלאי וטוען כי בוודאי שאינה פוגמת בו.

16. המערער מציין כי הבקשה לביטול הצו מתבססת על כך שהפעילות המבוצעת כיום בחלקה ע"י המבקרים של האכלת הפרפרים, עולה בקנה אחד עם דרישת סעיף 7 לתוספת הראשונה לחוק התכנון והבניה, לפיו בסעיף קטן א'- לא ינתן היתר לבניה או לשימוש בקרקע חקלאית למטרה לא חקלאית אלא בהתאם לתכנית שמולאו לגביה דרישות סעיף 6 לחוק או אם הסכימה לכך הוועדה, וכן מוגדרת בו בסעיף קטן ב' "מטרה לא חקלאית" כ"בניה או שימוש בקרקע שאינם דרושים במישרין לייצור חקלאי, לעיבוד חקלאי של האדמה או לגידול בעלי חיים". לפיכך טוען המערער, כי יש להורות על ביטול הצו ללא כל קשר להתקדמות הליכי התכנון. הוטעם כי מטרת המשך ניהול ההליכים בפני גופי התכנון והבניה נועדה לפתוח בפני המערער את האפשרות להכשיר את החלקה לפעילויות נוספות נרחבות בעתיד המצריכות אישור לשימוש חורג.

17. לסיכום, עותר המערער כי בית המשפט יקבל את ערעורו ויורה על ביטול החלטת בית משפט קמא מיום 4.4.16 ועל ביטול הצו מיום 9.9.15.

טיעוני הצדדים בדיון

18. בדיון בפניי ביום 11/07/2016 טענו באי כוח הצדדים, זה בכה וזה בכה, זאת לאחר שלא עלה בידי באי כוח הצדדים לגבש הסכמה בתיק זה על אף העובדה שבדיון ביום 26/06/2016 ניתנה להם האפשרות למצות הידברות ביניהם, כאמור בהחלטתי שניתנה במועד הנ"ל.

19. ב"כ המערער חזר בדיון ביום 26/06/2016 על האמור בהודעת הערעור. בטיעוניו בדיון ביום 11/7/16 ציין ב"כ המשיבה, כי נדרשת במקרה דנן קבלת היתר ע"י הגוף הארצי (הוועדה לשמירה על קרקעות ושטחים פתוחים, המכונה ולקחש"פ), זאת לאחר מתן המלצה לשימוש חורג מחקלאות לתיירות חקלאית ע"י המשיבה, ולאחר קיום דיון בפני הוועדה המחוזית לתכנון ולבניה, המביאה למלצתה בפני הולקחש"פ.

20. ב"כ המשיבה ציין כי המערער, עת שלא היה מיוצג, הבהיר למשיבה כי הוא פועל במסגרת של הליך תכנוני, אולם כיום הוא זנח את המישור התכנוני בניסיון לקבל החלטה שיפוטית שתורה כי המדובר בשימוש חקלאי, וכי אין צורך במקרה שבפנינו בקבלת היתר לשימוש חורג. ב"כ המשיבה ציין, כי מנוהל אצל המשיבה תיק חקירה שנפתח נגד המערער בגין ביצוע העבירה של שימוש חורג ללא היתר, אולם טרם הוגש כתב אישום נגד המערער, זאת תוך ציפייה של המשיבה שהמערער יפסיק את השימוש הקיים במקום, שאז לא יוגש נגדו כתב אישום.

21. ב"כ המשיבה הבהיר בדיון בפניי, כי המשיבה אינה מתנגדת לשימוש במקרקעין לצורך גידול פרפרים, אולם היא אינה מוכנה לקבל ניהול של מרכז מבקרים במקום, בין אם מדובר ב- 30 מבקרים ובין אם ב- 300. ב"כ המשיבה ציין שתי אפשרויות הקיימות במקרה דנן, מבחינת המשיבה - גידול פרפרים, ללא קיום מרכז מבקרים או העתקת הפעילות

למקום אחר. לפיכך, ביקש ב"כ המשיבה לדחות את הערעור בתיק זה.

22. ב"כ המערער ציין בדיון בפניי ביום 11.7.16, כי המערער הוא החקלאי היחיד כיום העוסק בארץ, במישור החקלאות, בתחום של גידול פרפרים. עוד נטען כי עצם העובדה שמגיעים מבקרים למקום ונוטלים חלק פעיל בהאכלת הפרפרים, אינה מוציאה את השימוש בשטח מהגדרה של שימוש חקלאי. ב"כ המערער הוסיף וטען כי הפסיקה הנזכרת בהודעת הערעור מלמדת בדבר מקרים בהם הוכר שימוש חקלאי במקומות בהם הוזמנו מבקרים לבריכות דגים, שכרו ציוד של דיג והותר להם לדוג דגים, וכן הוכר שימוש חקלאי במקום של פנסיון לסוסים שנוהל כעסק. עוד נטען כי קיימים במדינת ישראל שטחים חקלאיים נרחבים בהם מתבצע קטיפה של פרחים ופירות, תוך שהמבקרים מחויבים בתשלום דמי כניסה למקום. לגרסת ב"כ המערער, פועלת המשיבה בדרך של אכיפה בררנית, שכן לא יעלה על הדעת שיוכר קטיפה של פירות כשימוש חקלאי ואילו האכלה אקטיבית של פרפרים לא תוכר ככזה. בנקודה זו הבהיר ב"כ המערער כי כיום חקלאי, המגדל פרפרים ורוצה לתת מודעות לפעילותו, צריך לאפשר לציבור פעילות אקטיבית ואין מקום למנוע ממנו לעשות כן אך בשל העובדה שהוא מרוויח מכך כסף.

23. ב"כ המערער הוסיף וטען, כי המערער פנה אל משרד החקלאות, אשר הביע תמיכה באופן השימוש במקום. יוער בנקודה זו, כי ב"כ המערער הגיש בדיון בפניי את מכתבו של מנהל מחוז מרכז במשרד החקלאות, מר חגי שניר, וממנו לא עולה הסכמה של משרד החקלאות לשימוש הקיים במקרקעין, כי אם עולות מהמכתב דרישות של משרד החקלאות לעניין בקשת המערער לקבלת היתר (ראו: מע/1). מנגד, הבהיר ב"כ המשיבה בדיון, כי משרד החקלאות הביע במסגרת ההליך התכנוני את התנגדותו לשימוש הקיים במקרקעין לתיירות חקלאית.

24. ב"כ המערער שב וטען בדיון כי לשימוש הקיים אין צורך בהגשת בקשה להיתר לשימוש חורג, אולם המערער המשיך בהליך התכנוני בהינתן רצונו לפתח את המקום מעבר לפעילות חקלאית.

25. בסיכומי של דבר, ביקש ב"כ המערער לקבל את הערעור בתיק זה על החלטת בית משפט קמא, להורות על ביטולה וכן להורות על ביטול הצו שניתן כאמור ביום 09/09/2015.

דין והכרעה

26. אקדים ואציין כי דין הערעור בתיק זה להידחות. אין בידי, כפי שיובהר ויפורט להלן, לקבל את טענת המערער, לפיה השימוש הנעשה ע"י המערער במקרקעין דרוש במישרין לצורך הייצור החקלאי, לשם האכלת הפרפרים ע"י המבקרים וגידולם. יוטעם כי לדידי, בניגוד לנטען ע"י המערער, עסקינן במקרה שבפנינו ב"מטרה לא חקלאית", כהגדרתה בסעיף 7(ב) לתוספת הראשונה לחוק התכנון והבנייה, הגדרה הבאה לאחר קביעתו של סעיף 7(א) כי "לא יינתן ע"י מוסד תכנון היתר לבנייה או לשימוש בקרקע חקלאית למטרה לא חקלאית אלא בהתאם לתוכנית שנתמלאו בה הדרישות של סעיף 6 או אם הסכימה לכך הוועדה". "מטרה לא חקלאית" מוגדרת בסעיף 7(ב) הנ"ל, כהאי לישנא: "בנייה או שימוש בקרקע שאינם דרושים במישרין לייצור חקלאי, לעיבוד חקלאי של האדמה או לגידול בעלי חיים". לשם השלמת התמונה בנקודה זו יצוין, כי סעיף 7(ג) לחוק התכנון והבנייה קובע: "שימוש חורג בקרקע חקלאית טעון אישור

הוועדה [הוועדה לשמירה על קרקע חקלאית ושטחים פתוחים, הולקחש"פ - ר.ב.] ואישור הוועדה המחוזית".

27. ב"כ המשיבה אישר בדיון בפניי, כאמור, ברוב הגינות, כי גידול פרפרים כשלעצמו מהווה שימוש חקלאי ולגבי ברי כי אין צורך בבקשה לקבלת היתר לשימוש חורג. דא עקא, שהמערער מפעיל במקרקעין, בצד גידול הפרפרים, גם מרכז מבקרים, כפי שנקבע ובצדק בהחלטת בימ"ש קמא. עיון בתמונות שהגיש ב"כ המשיבה בדיון בפניי (ראו: מש/1), ממחיש כי במקרקעין מופעל אכן מרכז מבקרים. ודוק, מהתמונות שהוגשו גם בדיון בפניי בימ"ש קמא עולה, כי במקום מתנוסס שלט ובו נרשם: "חוות הפרפרים, מחיר כרטיס - 30 ₪", וכן רשומות בשלט הנ"ל שעות הפתיחה של המקום בימים א' - ה' וכן ביום ו' ובשבת. עוד עולה מהתמונות הנ"ל, כי במקום מוצב שלט נוסף, המורה למבקרים לשלם את דמי הכניסה בקופה, זאת בצד שלט קטן יותר בו נכתב, כי הכניסה היא בתשלום בלבד.

28. נוכח העובדה שבמקרקעין נעשית ע"י המערער פעילות תיירותית בלתי מבוטלת, דבר העולה אף מערעורו של המערער בתיק זה, הרי שלא ניתן להגדיר את השימוש הנ"ל במקרקעין כשימוש למטרה חקלאית. בית המשפט העליון בפסק הדין שניתן ברע"פ 9585/09 **הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה "שקמים" נ' ראש המועצה האזורית שפיר ואח'** (03/09/2012) קבע, כהאי ליסנא:

"נפסק כי יש לפרש באופן מצמצם תיבה זו [שימוש בקרקע הדרוש במישרין לייצור חקלאי - ר.ב.], כדי שרק שימוש הקשור בטבורו אל מלאכת הייצור החקלאי, יחשב שימוש הדרוש במישרין לייצור. בית המשפט ציין כי ההגבלה שנקבעה בסעיף 7 לתוספת הראשונה לחוק התכנון והבנייה היא חלק מהותי ממערך הסמכויות של הוועדה לשמירה על קרקע חקלאית, ותכליתה לשמר את ייעודה של קרקע חקלאית ולמנוע זליגה של שימושים שאינם חקלאיים, ללא אישור מתאים של גורם תכנוני מוסמך בעל ראיית רוחב".

29. ומהתם להכא:

לא ניתן לראות את קיומו של מרכז המבקרים במקרקעין כשימוש הקשור בטבורו אל מלאכת הייצור החקלאי. אין בידי לקבל את טענת המערער בערעורו, לפיה המבקרים נכנסים לשטח לא גדול בחלקה ומאכילים את הפרפרים במקל הטבול במי סוכר, זאת כפעילות חקלאית הדרושה לצורך גידול בעלי חיים (הפרפרים). יוטעם כי המערער יכול לדאוג להאכלת הפרפרים אף לא בדרך של ניהול פעילות תיירותית במקום, כי אם ע"י העסקת גורמים שידאגו להאכלת הפרפרים. אשוב ואדגיש בנקודה זו כי ברי כי גידול של צמחים ופרפרים מהווה שימוש חקלאי, אולם בעסק המנוהל ע"י המערער בחוות הפרפרים, במרכז המבקרים, לא ניתן לראות משום שימוש חקלאי וברי כי אינו קשור בטבורו אל מלאכת הייצור החקלאי.

30. בענייננו יפים דבריו הבאים של בית המשפט העליון, כפי שנאמרו מפי כב' השופט טירקל ברע"פ 4594/04 **עופר ברא"ז נ' מדינת ישראל - הוועדה המחוזית לתכנון ולבנייה מחוז חיפה** (18/11/2004), כהאי ליסנא:

"...ההבחנה שעשה בית המשפט המחוזי, בין גידול סוסים כשימוש חקלאי לבין עסק של רכיבה עליהם שאיננו כזה, היא נכונה. זאת ועוד, עסק של רכיבה על סוסים וניהול של חוות רכיבה אינם שימושים מותרים בקרקע חקלאית שכן "אינם דרושים במישרין לייצור חקלאי, לעיבוד חקלאי של האדמה או לגידול בעלי חיים" כהגדרת סעיף 7(ב) לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965".

31. הנה כי כן, בית המשפט העליון קבע כי ניהול עסק של רכיבה על סוסים וניהול של חוות רכיבה אינם שימושים מותרים בקרקע חקלאית בעוד שגידול סוסים הוא שימוש חקלאי ומותר. כך גם במקרה דנן, הגידולים החקלאיים במקרקעין וגידול הפרפרים מהווים משום שימוש מותר בקרקע חקלאית ואילו ניהולו של מרכז המבקרים אינו שימוש מותר במקרקעין החקלאיים.

32. ב"כ המערער העלה, כאמור, טענה של אכיפה בדרנית, ולפיה מותרת במדינת ישראל פעילות בשטחים חקלאיים נרחבים של קטיפה של פירות, פעילות המתבצעת לאחר תשלום דמי כניסה של המבקר במקום, ואילו במקרה שבפנינו, לא מתאפשרת ע"י המשיבה הפעילות של האכלה אקטיבית של פרפרים ואינה מוכרת כשימוש חקלאי. טענתו הנ"ל של ב"כ המערער נטענה מבלי שהוכחה וללא תימוכין של ממש ולפיכך ברי כי דין הטענה להידחות, מה גם שטענה של הגנה מן הצדק נקלטה במשפט הישראלי כטענת הגנה מפני הליך פלילי ואין זה ההליך שבפנינו (ראו בעניין זה: עפ"א [מחוזי מרכז] 69746-03-16 **בדיר ואח' נ' הוועדה לתכנון ובניה רמלה ואח'** (20/06/2016), וכן עפ"א [מחוזי ת"א] 80029/04 **רחמים נ' מדינת ישראל** (30/06/2006)).

33. לפיכך, נוכח כל האמור לעיל, צדק בימ"ש קמא עת שדחה בהחלטתו מושא הערעור שניתנה ביום 04/04/2016 את בקשת המערער לביטול צו ההפסקה השיפוטי שניתן כאמור ביום 09/09/2015. בנקודה זו יצוין כי בימ"ש קמא אף הליך כגור דרך לקראת המערער עת שהורה בהחלטה הנ"ל על התליית צו ההפסקה השיפוטי עד ליום 30/06/2016, וזאת על מנת לאפשר למערער להשלים את הליך קבלת ההיתר.

34. סיכומי של דבר, הערעור נדחה.

המזכירות תמציא העתק של פסק דין זה לבאי כוח הצדדים.

ניתן היום, ו' תמוז תשע"ו, 12 יולי 2016, בהעדר הצדדים.